

dog skal siges ærligt og redeligt. Vi skulle ikke lægge Hindringer i Vejen. Men hvis man endelig vil gaa saa vidt, maa der ned-sættes en Kommission ikke blot bestaaende af Repræsentationen, men ogsaa af de virkelige sagkyndige. Jeg tror ikke, man kan gaa endog til en Tiendefiksering, uden at man faar dette vanskelige og komplicerede Stof saaledes gennemarbejdet.

Ud over dette tror jeg ikke det vil være muligt at komme i den nærmeste Fremtid. Jeg skal ikke komme ind her-paa, da min ærede Kollega allerede har udtalt sig i den Henseende. Men jeg vil sige, at jeg tror ikke, det vil være muligt at enes om et Forslag som det foreliggende. Jeg indrømmer, at store Mangler ere afhjulpne, men som Tvangsløv betragtet, er der endnu meget store Mangler tilbage. En Masse Punkter ere uopklarede og af den Beskaffenhed, at de ville afføde en Mængde Retstvistigheder. Det har alt sammen ikke noget at sige saa længe Af-løsningen er frivillig, men ganske anderledes bliver det ved en Tvangsafløsning. Da er der saa at sige ikke en eneste Paragraf, hvor der ikke vil komme Vanskeligheder frem. Jeg skal ikke komme videre ind paa dette i Øjeblikket. Jeg vil meget levende ønske, om man vilde prøve paa at forbedre den nuværende Lov i den Retning, jeg har omtalt, og foreløbig lade det blive derved.

Jeg skal i øvrigt bemærke til den Difference, der er mellem det ærede Medlem for Køge (Alberti) og det ærede Medlem for Vestervig (N. Andersen), at jeg er det ærede Medlem for Vestervig taknemmelig for, at han har gjort opmærksom paa Forholdet mellem Præstetiende og Kirke- og Kongetiende. Men i øvrigt tør jeg ikke følge det ærede Medlem navnlig for Præste- og Kirketiendens Vedkommende, fordi disse Tiender ere baandlagt Kapital og ere af den Beskaffenhed, at der først og fremmest maa tages Hensyn til Sikkerheden. Derfor kan man ikke gaa ud fra, at der kan negocieres paa en saadan Maade, at man kan vente at faa mere end 4 pCt. Kunne vi faa 4 pCt., maa vi være glade og indrette os derefter. Som sagt, Kirken taaler ikke, at der gaas længere ned.

Ordføreren for Forslagsstillerne (Alberti): Jeg skal begynde med at erkende, at den ærede Finansminister stillede sig adskilligt mere velvilligt til hele den Tanke, som ligger til Grund for det foreliggende Lovforslag, end hans Forgænger i Embedet gjorde under Forhandlingen i Fjor-

Men desto værre er det Fremskridt i Vel-villie, som har fundet Sted, saa ringe, at det for mig stiller sig saaledes, at det ikke giver store Forhaabninger om, at man ved at følge den Vej, som den ærede Minister fremstillede, skulde kunne vente i en nogen-lunde overskuelig Tid at komme til et til-fredsstillende Resultat. Den ærede Mini-ster mente, og deri fik han Tilslutning af den ærede Kirkeminister, saa vidt jeg for-stod denne, at denne Sag ikke kunde løses ved det private Initiativ, men kun ved Re-geringens Initiativ, og for at paabegynde Løsningen ad denne Vej havde den ærede Finansminister henvendt sig til Statistisk Bureau for at faa forskellige Oplysninger, og den ærede Kirkeminister mente, at inden man kunde komme saa langt, at man kunde fremsætte et virkeligt Lovforslag, maatte hele denne Sag grundig drøftes og bearbejdes i en ny Kommission. Nu er jo Forholdet, som vi alle vide, det, at den parlamentariske Kommission, der har arbejdet i Sommer, staar som en Stjerne blandt alle Kommissioner, idet den har udført sit Arbejde i kort Tid og til den bestemte Tid, hvorimod det ellers er en Regel næsten uden Undtagelse, at Kom-missioner, der undersøge et eller andet Spørgs-maal, især naar det er Regeringskom-missioner, arbejde overmaade længe, stundom saa længe, at det ender med, at man op-dager, at der paa Finansloven er et Ud-giftsbeløb til en Kommission, som for længe siden er slumret ind. Jeg tror derfor, at hvis vi skulde gaa den Vej, vil det gaa denne Gang ligesom ved en tidligere Lej-lighed — jeg mindes ikke ret, hvilket Aar det var, men det var vistnok i 1888 eller der omkring —, at et Forslag vedrørende Tiendens Afløsning naaede op i Landstin-get, hvor man fandt, at der savnedes en Mængde forskellige Oplysninger og derfor henstillede til Regeringen at skaffe disse Oplysninger. Hvor hurtig Regeringen har skaffet dem, vides ikke — jeg ved det i alt Fald ikke —, men sikkert er det, at der intet som helst kom ud deraf, thi da Regeringen havde faaet Oplysningerne, lod den dem ganske rolig ligge, saa at da der i Fjor var Brug for dem, maatte man fra den Side erkende, at nu vare de blevne saa gamle, at det ikke kunde nytte at bruge dem. Jeg er bange for, at skulle vi vente, til Regeringen eller en saadan Kommission bliver færdig, vil det gaa, som det saa ofte gaar, naar ved Retterne en Sag henstaar paa manglende Oplysninger, at Sagen bliver ved at staa og staa og kommer aldrig videre.